

1. čtení: Iz 5, 20-31**3. čtení (poslání): Ef 5, 6-11****2. čtení (základ kázání): L 19, 41-44***Když už byl blízko a uzřel město, dal se**nad ním do pláče a řekl: „Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím. Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí tě a sevrou ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil.“*

Ježíš zaplakal nad Jeruzalémem, jako kdyby ten už zemřel. Ale Jeruzalém byl stále ještě hlavním městem všech židů rozptýlených po celém světě i těch usedlých v Judeji. Tam byl jediný chrám a jen tam se konaly oběti, všichni židé tam přinášeli chrámovou daň. Tam bylo duchovní centrum.

Ale to město nepoznalo v daný čas, co vede k pokoji. Nepoznalo čas Božího navštívení. Samozřejmě nejde o město jako stavbu, ale jako společenství. Ne budovy, ale lidé poznávají, nebo nepoznávají. Ježíš plakal nad svými krajany, nad lidmi, které znal a patřil k nim. Nad dobrými i zlými, protože obojích bylo v Jeruzalémě jistě dost. Tak je to i v našem světě kde žijeme.

Jeruzalémští nepoznali pokoj, hebrejsky šalom. Šalom není jenom klid a mír. Pokoj v biblickém smyslu je především soulad s Boží vůlí. Ten je třeba neustále hledat, protože se nám neustále ztrácí, nejen pro všelijaké okolnosti, které přicházejí, ale hlavně pro naši nestálost, slabost a nevěrnost. Pokud si to uvědomujeme, je to ještě poměrně dobré – existuje totiž dar pokání a návrat je možný – Pán k němu stále znovu zve.

Horší je, kdybychom už ani nepoznali, co vede k pokoji. Kdybychom přestali vnímat, že ztrácíme pokoj, že o něj neusilujeme, že nám nevádí hřích, že už nevíme, co to vlastně je. To bychom pak na tom byli ještě hůř, než ti Jeruzalémští, nad nimiž Pán zaplakal.

Je možné dělat chyby. Vlastně to ani jinak neumíme. Při nejlepší vůli a největší moudrosti se nedaří všechno tak, jak jsme snad chtěli, jak víme, že je správné. Ale největším hříchem je pýcha, a ta nedovolí, abychom si své selhání skutečně uvědomili. Pýcha udržuje svou oběť v domnění, že je všechno v pořádku, tak, jak má být. Že není třeba zabývat se pokojem a tím, co k němu skutečně vede, halasně tvrdí: „Vždyť ho máme!“

Teprve když se nad tím vážně zamyslíme, pak můžeme čekat, že přijde Šalom – Pokoj Boží. Totiž, on možná přichází mnohem častěji, ale my nevíme, co k němu vede. A tak ho nevnímáme a on proklouzne mezi prsty. Co to vlastně je, ten pokoj?

Pán Ježíš přinášel pokoj a smíření, ale v Jeruzalémě se stal sám obětí nepokoje a nesmiřitelnosti. Věděl to předem, a přesto z té cesty neuhnul.

Když pak vstoupil do Jeruzaléma jeho cesta vyvrcholila v chrámu, odkud vyháněl ty, kdo tam prodávali. Vyhánění nevypadá jako pokojná činnost. To spíše naopak. Ale Ježíš měl na mysli pokoj v domě Hospodinově. Pokoj k modlitbě se jistě neslučuje s halekáním prodejců.

Obchod sám není špatný. Je nutnou součástí světa, v němž žijeme. Přináší užitek oběma stranám, těm, kdo prodávají i těm, kdo kupují. Jinak by to ani nedávalo smysl, ale ono obvykle dává. Jenže v chrámu, v místě, kam přicházejí lidé k modlitbě a zamyšlení, k bohoslužbě, tam musí kšeft ustoupit.

Nejde o to, potlačit systém, v němž žijeme ve světě, který tak složitě funguje, to může být užitečné. Ale nesmíme ztratit důvěru v Pána. Ta je pro nás životně důležitá. Není žádnou nadstavbou nebo třešničkou na dortu, jak říkají někteří ekonomové a vládcí. Kdo ztratí šalom, pokoj s Bohem a s druhými lidmi, bude obklíčen a sevřen. To je důsledek tehdy pro Jeruzalém.

Dnes si můžeme vzít poučení a varování – snadnost víry tu nemusí být stále. Mohou přijít potíže. My víme, že nám už nějaké nastaly. Nemůžeme se teď shromažďovat k bohoslužbám ani v týdnu, osobní styk je omezen, hrozí nákaza. To vše nám vadí a můžeme si uvědomit, jak zranitelná je společnost považující se za vyspělou. Jako krásné a ctěné město zdánlivě věčné a sebejisté může padnout. Nám toho ovšem zatím v důsledku virové nákazy mnoho nepadá.

Nezapomeňme, že Ježíš šel do Jeruzaléma s tím, že jde na smrt. Nám zatím nehrozí mučednická smrt, ale přesto je dobré mít srovnané hodnoty. Město a chrám tehdy zanedlouho padl. Životní okolnosti se mohou proměnit komukoli. Město s chrámem padne tomu, kdo doufá v něj a ne v Boha.

Naopak, kdo nedoufá v to, co je udělané lidskou rukou a vytvořené lidskou myslí, kdo věří Bohu, může se vydat do neznáma a třeba do nebezpečí, je-li třeba. Nebo bez strachu, pokojně (šalom) přijmout to, co přichází. Podobně jako náš Pán šel tehdy do Jeruzaléma. Jde o to nést pokoj, hledat ho, hájit a sdílet s druhými. Žít ho a zářit jím na všechny strany.

Pane, děkujeme ti za tvou oběť pro nás, za pokoj, k němuž nás zveš. Prosíme, dej nám ho nalézat a sdílet mezi námi.

Amen